

Keitijas dārzs

Mazas meitenes pieredze cīņā ar vēzi

Keitijas dārzs

Mazas meitenes pieredze cīņā ar vēzi

"Keitijas dārzs" ir uz patiesiem notikumiem balstīts stāsts par meitenes vārdā Keitija cīņu ar vēzi.

Šobrīd Keitijai ir 19 un viņa studē,
lai kļūtu par ārstu.

Izdevums tapis sadarbībā ar biedrību "Blastiņš"

Visas šī darba tiesības ir aizsargātas.
Pārpublicēšanas gadījumā nepieciešama
autores rakstiska atļauja.
Citējot atsauce uz izdevumu ir obligāta.

Autore *Tilija Kleidona (Tilly Claydon)*
Ilustrāciju autore *Rūta Kleidona (Ruth Claydon)*
Tulkotāja *Irīna Rudenko*
Korektors *Ingars Gusāns*
Maketētāja *Ēlīna Lapsiņa*

Izdevums iespiests poligrāfijas uzņēmumā *McĀbols*

© *Ēlīna Lapsiņa, makets, 2019*
© *Rūta Kleidona (Ruth Claydon), ilustrācijas, 2019*

Sveiki! Mani sauc Keitija.

Tie ir mana mamma un tētis.

Un šī ir mana mazā māsiņa.

Tas ir mans dārzs.

Man patīk tur spēlēties.

Mēs ar tēti sējam sēklas, un tad es laistu,
lai tās augtu.

Te es plunčājos vannā.

Mamma satausta manā puncītī ko cietu.

Viņa saka, ka rīt mums jāaiziet pie daktera.

Mēs ar mammu un tēti aizgājām pie daktera.
Te dakteris tausta manu vēderiņu.
Viņš saka, ka man vajag doties uz slimnīcu.

Man ir bail.

Tētis saka, lai nebaidos.

"Viss būs labi!" viņš saka.

"Slimnīcās cilvēkiem palīdz izveseļoties."

Te es esmu slimnīcā.
Man taisa ultrasonogrāfiju.
Mamma saka, kad es biju viņas vēderiņā,
viņai arī bieži taisīja sonogrāfiju,
un tas nemaz nav sāpīgi.
Tiešām nesāp!

Mēs to saucam par želejpunci.
(Ne jau tā ēdamā želeja).
Dakteris visu sasmērē ar želeju,
un pēc tam mājās es vienmēr eju vannā.

Te esmu
lielā, baltā
caurulē.

Tur ir
liels troksnis.

Caurulē atkal taisa mana vēderiņa bildes.
Es aizveru acis un domāju par savu dārzu.
Nez, vai puķes jau izauga?

Mana vēderiņa bildes rāda dakterim,
kur tieši ir veidojums.

Dakteris saka,
ka man vēderiņā aug kaut kas tāds,
kam tur īsti nav jābūt.

To sauc par Vilmsa audzēju.

"Tas ir tā kā puķe?" es jautāju.

"Nē," saka dakteris,

"tas ir kā nezāle.

Mēs izņemsim to no tava vēderiņa,

un tu atkal jutīsies labi."

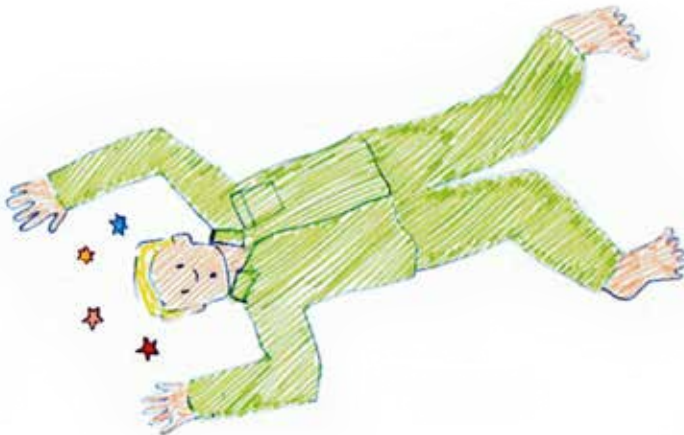
“Es te negribu palikt!” es saku.

“Es gribu mājās!”

“Es palikšu ar tevi,” saka tētis.

“Tur ir arī daudz citu bērnu,
ar kuriem varēsi spēlēties.

Skaties, cik daudz rotaļlietu!”

Nakts vidū tētis nokrīt no savas mazās
gultiņas, kas stāv blakus manējai.
(UPS!)

Te man dod īpašas zāles. Tās palīdz
man cīnīties ar audzēju manā vēderiņā.
Es tās saucu par *ķīmiju*, jo nevaru izrunāt
nosaukumu. Zāles nonāk manās krūtīs
pa speciālu caurulīti.

Es to saucu par Luncanā kungu,
jo tā atgādina lielu, luncanu tārpu.
Tas glabājas mazā somiņā man ap kaklu.

Māsa iedod man lācīti.
Viņam vēderiņā arī ir bumbulis
un viņam arī ir Luncanais kungs.
Mēs ar lācīti visur ejam kopā.

Slimnīcā man parādās daži jauni draugi.

Tā ir Sofija.

**Arī viņai vēderiņā ir bumbulis,
tikai viņai ir nedaudz citādāks audzējs.**

**Sofijai veic gan apstarošanu,
gan ķīmijterapiju.**

**Apstarošanas laikā viņai jāguļ nekustīgi,
bet stari nesāpina Sofiju -
tie tikai samazina viņas audzēju.**

Te es guļu uz smieklīgas gultas ar riteņiem.
Miega dakteris iedod man poti
un es kļūstu miegaina (Arlabunakti!).
Kad es pamostos,
mamma un tētis sēž man blakus.

“Bumbuļa vairs nav?” es jautāju.

“Nav”, atbild mamma.

“Bet tev būs te jāpaliek vēl mazliet.”

Ārā spīd saule.

Es gribētu spēlēties savā dārzā.

Interesanti, kā izskatās manas puķes?

Te es dodos mājās.

Nevaru sagaidīt, kad ieraudzīšu savu dārzu.

Te es spēlējos savā dārzā.
Dārzs ir pilns saulespuķu.
Tās laikam ir manas vismīļākās puķes.

Man joprojām katru nedēļu
jādodas uz slimnīcu,
lai saņemtu vēl ķīmiju.
Ķīmijas dēļ man izkrīt mati,
taču tas nekas.
Mēs ar mammu
pērkam dažādas
cepures. Protams,
ka rozā un ar puķēm!

Dažreiz *ķīmija* liek man justies vājai,
un reizēm man pat ir slikta dūša!

Tētis saka:
"Vajag
pārliecināties,
ka visas nezāles
ir uzveiktas,
lai tu izaugtu
par skaistu puķīti!"

Kādu dienu es atgriežos lielajā, baltajā,
trokšņainajā caurulē. Dakteris saka,
ka bumbuļu vairs nav un ķīmiju var pārtraukt.
Ik pa laikam man tomēr jāatgriežas slimnīcā,
lai taisītu želejpunci. Bet kopumā tagad
es jūtos labāk. Mani mati ir atauguši,
un man jāatvadās no Lunkanā kunga.
Man vēl palika dažas rētas.
Es ļoti ar tām lepojos.
Skatieties!

Ceru,
ka jūsu
slimnīca
ir tikpat forša,
cik manējā!

Ar mīlestību

Keitija

